

РЕШЕНИЕ

№ 5476

гр. София, 21.09.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 16 състав,
в публично заседание на 22.06.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Романова

при участието на секретаря Елица Тодорова, като разгледа дело номер **5275** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на П. Е., ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], ет. 3, офис 12, представлявано от управителя Ц. Ц. Г., чрез процесуалния представител адв. Р. Х., срещу ревизионен акт (РА) № Р-22002217002849-091-001/08.01.2018 г., издаден от Т. Б. Г. – орган възложил ревизията и А. Л. И. – ръководител на ревизията, органи по приходите при Териториална дирекция (ТД) на Националната агенция за приходите (НАП) С., потвърден с решение № 503/13.04.2018 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ (ОДОП) С. при Централно управление (ЦУ) на НАП, по отношение на установените задължения по Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС) в общ размер на 1 131 105,35 лв. – главница и лихви за просрочие в общ размер на 480 999,97 лв., в резултат от отказано право на данъчен кредит по фактури, издадени от Т. М. ЕКСПОРТ Е., Т. М. Т. Е. и Н. М. Е. за данъчни периоди от м. 06.2013 г. до м. 12.2013 г.

В жалбата се излагат доводи за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила при издаване на РА, необоснованост и неправилно приложение на закона. Според твърденията на жалбоподателя, органите по приходите не са изяснили в цялост фактическата обстановка и не са мотивирали изводите за липса на реалност на получените доставки по надлежния ред. В качеството си на добросъвестен получател, П. Е. не следва да носи отговорност за пасивното поведение или

неизпълнението на данъчни задължения от страна на неговите преки и предходни доставчици. Предвид обстоятелствата, че жалбоподателят е представил в хода на ревизията достатъчно преки доказателства за реалното изпълнение на доставките, както и е оказал необходимото съдействие на ревизиращия екип, в случая се установяват всички законови условия за надлежно възникване и упражняване на правото на данъчен кредит. В подкрепа на изложените доводи е и тълкуването на европейското законодателство в областта на ДДС, изразено в жалбата чрез позоваване на определени решения от практиката на СЕС. Отправя искане за отмяна на на РА в оспорената част като незаконосъобразен и присъждане на направените по делото разноски, включително адвокатски хонорар.

Ответникът - директор на дирекция ОДОП С. при ЦУ на НАП, чрез процесуалния си представител юрк. К., оспорва жалбата като неоснователна и недоказана, като изразява искане същата да бъде оставена без уважение. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Излага подробни съображения в представена по делото писмена защита.

Административен съд София – град, III отделение, 16ти състав, след като разгледа становищата и възраженията на страните и след преценка на събраните по делото доказателства, намери за установено от фактическа страна следното:

Ревизионният акт е обжалван в рамките на предвидения за това срок, пред горестоящия административен орган, който с решение № 503/13.04.2018 г. го е потвърдил в частта, предмет на съдебното производство. Решението на директора на дирекция „ОДОП“ С. при ЦУ на НАП е връчено на дружеството жалбоподател по електронен път на 24.04.2018 г., видно от удостоверението за извършено връчване (л. 24). Жалбата до АССГ е подадена чрез органа в рамките на предвидения срок съгласно чл. 156, ал. 1 от ДОПК, което налага извод за нейната процесуална допустимост.

Ревизионното производство на П. Е. е възложено със заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № Р-22002217002849-020-001/11.05.2017 г., връчена по електронен път на 23.05.2017 г. Предмет на ревизия са задълженията за ДДС по периоди от 01.06.2013 г. до 31.12.2013 г. Впоследствие са издадени заповеди за изменение на ЗВР № Р-22002217002849-020-002/21.08.2017 г. и № Р-22002217002849-020-003/19.09.2017 г., с които срокът за извършване на ревизията е продължен съответно до 22.09.2017 г. с първата и до 20.10.2017 г. с втората заповед. Трите заповеди са издадени от Т. Б. Г. - началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП - [населено място]. Последният е упълномощен да изпълнява функциите на компетентен орган съгласно чл. 112, ал. 2, т. 1 и чл. 119, ал. 2 от ДОПК със заповед № РД-01-1390/31.10.2016 г. на директора на ТД на НАП С.. Ревизионното производство е повторно за процесните данъчни периоди след отмяната на предходния ревизионен акт № Р-2210-1400406-091-001/25.10.2016 г. на дружеството с решение № 573/18.04.2017 г. на директора на дирекция „ОДОП“ С. при ЦУ на НАП.

Резултатите от ревизията са обективирани в ревизионен доклад № Р-22002217002749-092-001/03.11.2017 г., издаден от А. Л. И. – на длъжност старши инспектор по приходите и ръководител на ревизията и Б. Б. К. – на длъжност старши инспектор по приходите при ТД на НАП С.. РД е връчен на ревизираното лице по електронен път на 13.11.2017 г. Срещу констатациите на ревизиращия екип, изложени в ревизионния доклад е подадено възражение от страна на дружеството на 24.12.2017 г., което е обсъдено и преценено като неоснователно при издаване на процесния

ревизионен акт.

Ревизията приключва с издаване на РА № Р-22002217002749-091-001/08.01.2018 г., издаден от Т. Б. Г., в качеството му на орган по приходите, възложил ревизията и А. Л. И. – ръководител на ревизията. С РА са установени задължения за довносяне в общ размер на 1 615 189,28 лв. или 1 134 189,31 лв. – главница и лихви за просрочие в размер на 480 999,97 лв. Задълженията произтичат от непризнато право на данъчен кредит в размер на 318 159,56 лв. за данъчни периоди м. 07, м. 08 и м. 09.2013 г., по 27 фактури, издадени от Т. М. ЕКСПОРТ Е., в размер на 207 745,48 лв. за данъчни периоди м. 07 и м. 08.2013 г. по 22 фактури, издадени от Т. М. Т. Е., 605 200,31 лв. за данъчни периоди м. 10, м. 11 и м. 12.2013 г., по 61 фактури, издадени от Н. М. Е. и начислен ДДС по 4 фактури за ВОД към румънския контрагент S. A. TOP S.R.L през периода от 25.06.2013 г. до 09.07.2013 г. Следва да бъде уточнено, че в жалбата на П. Е. се посочват всички ревизирани данъчни периоди от м. 06.2013 г. до м. 12.2013 г. и задължения в общ размер на 1 131 105,35 лв. – главница и лихви за просрочие в общ размер на 480 999,97 лв., но се излагат аргументи единствено по отношение на отказа да бъде признато право на данъчен кредит, т.е. изводите на ревизиращия екип за липса ВОД към S. A. TOP S.R.L не се оспорват от жалбоподателя.

В хода на ревизионното производство е установено, че П. Е. извършва търговия на едро и дребно с хранителни стоки. Дружеството е стопанисвало хранителен склад, офис и магазин, находящи се в [населено място], [улица] и притежава удостоверение за вписване в списъка на наемателите – търговци на храни с № 20026/04.07.2013 г. в хладилна база Ф., [населено място]. През ревизиращия период в дружеството има назначени 33 лица по трудови правоотношения. Извършените процесуални действия от ревизиращия екип са описани подробно на стр. 2-4 от ревизионния доклад. Същите се състоят в насрещни проверки на други задължени лица, за което са издадени съответните протоколи, изпратени са искания за информация и действия до други контролни органи – „Областна дирекция по безопасност на храните – С. град“, извършен преглед на документи, предоставени на хартиен носител и запамятаващо устройство, и присъединяване на доказателства, събрани в хода на предходното ревизионно производство на П. Е., приключило с издаване на РА № Р-2210-1400406-091-001/25.10.2016 г.

Ревизиращият екип е присъединил всички материали от предходната ревизия на П. Е. с Протокол обр. КД-73, сер. АА № 0800442/30.08.2017 г. Във връзка с указанията, дадени от горестоящия административен орган в отменителното решение № 573/18.04.2017 г., на дружеството е връчено ИПДПОЗЛ № Р-22002217002849-040-001/11.07.2017 г., с което са изискани подробни данни и доказателства относно механизма на осъществяване на доставките по процесните фактури, издадени от Т. М. ЕКСПОРТ Е., Т. М. Т. Е. и Н. М. Е.. В отговор с придружително писмо № 24-10-1826#2/09.08.2017 г. ревизираното лице е представило обяснения, че оригиналите посочените в ИПДПОЗЛ документи са били иззети от складовете на дружеството от ГДНП с протокол за претърсване и изземване от 15.01.2015 г. по ДП № 149/2014 г. Представени са обяснения относно мястото на съхранение на получените стоки – [населено място], [улица]. Според обясненията, П. Е. е закупувало стоки от доставчиците в наетия склад или на адреси, посочени от трети лица, клиенти на дружеството. Извършени са последващи доставки до клиенти с нает транспорт от Ф. АД. Други придружаващи документи не са представени от ревизираното лице, освен справки за стокския поток на 3 произволно избрани

артикула стоки по отношение на всеки от тримата спорни доставчика.

При настоящата ревизия органите по приходите са извършили нови насрещни проверки на основание чл. 45 от ДОПК на преките доставчици на хранителни стоки Т. М. ЕКСПОРТ Е., Т. М. Т. Е. и Н. М. Е.. Резултатите от проверките са обективирани в Протоколи за извършване на насрещна проверка (ПИНП) № П-22002317115998-141-001/29.08.2017 г., № П-22002317115986/29.08.2017 г. и № П-04000517115426-141-001/26.07.2017 г. Не е установен контакт с доставчиците Т. М. ЕКСПОРТ Е. и Т. М. Т. Е. на декларираните адреси или по електронен път. При извършените посещения на дружествата са съставени протоколи, съгласно които на адресите липсват търговски обекти или указателни табели за търговците. С доставчика Н. М. Е. е осъществен контакт чрез управителя Н. П., при който става ясно, че дружеството му е прехвърлено за сумата от 200 лв. и заявява изрично, че не е получавал документацията относно стопанската дейност от предишния управител К. Б.. Ревизиращият екип е обобщил наличната информация по преписката и от предходната ревизия на П. Е. и е изложил сходни изводи по отношение на механизма на осъществяване на процесните доставки. Посочени са представените идентични доказателства с тримата доставчика - рамкови договори за търговска продажба с периодично изпълнение 2 бр. от 01.07.2013 г. и от 01.10.2013 г., договори за влог на стоки, сключени между доставчиците и Ф. АД, транспортни документи с превозвачи от РС Македония и местни лица: Д. Г. Е., С. Е., К. 2008 О., А. К. 1 О., Е. Е. и др., копия на фактури за произход на стоките и др. Обясненията при предходната ревизия са, че търговската кореспонденция е водена изцяло по телефона между управителя и търговския директор на П. Е. и пълномощниците на тримата доставчика. През ревизирания период Т. М. ЕКСПОРТ Е. е имало назначени 6 лица на длъжност „работник в строителството“, Т. М. Т. Е. не е сключвало трудови и граждански договори и не е наемало персонал, а Н. М. Е. е имало 12 назначени лица на длъжности готвач, сервитьор и работник кухня. Доставчиците Т. М. ЕКСПОРТ Е. и Т. М. Т. Е. имат задължения към бюджета в особено големи размери, а Н. М. Е. има задължения по ЗДДС по СД за м. 12.2013 г. и м. 01.2014 г. Всички дружества са били deregистрирани по ЗДДС в началото на 2014 г. и имат издадени РА с установени задължения поради констатации за липса на реалност по отношение на декларираните фактури за покупка стоки от G. AG и A. S.A. и извършените доставки към последващи клиенти, включително П. Е..

На следващо място органите по приходите са извършили насрещни проверки на транспортните дружества - Д. Г. Е., С. Е., К. 2008 О., А. К. 1 О., Е. Е., Г. Т. Т. О., Ц. 2009 О.. Представителите на дружествата К. 2008 Е., Д. Г. Е., С. Е. са заявили, че не са имали търговски отношения с процесните доставчици и същите не са им известни. Координацията е осъществявана единствено с П. Е. и G. AG, за което са издавали фактури за превоз само на тези дружества. Във връзка с произхода и движението на процесните стоки, дружество Ц. 2009 О. е заявило изрично, че никога не извършвало транспортни услуги от Великобритания до България. Транспортните дружества Г. Т. Т. О., К. 2008 О. Д. Г. Е., С. Е. са представили обяснения и доказателства относно заетия кадрови ресурс, притежаваните тежкотоварни превозни средства и ремаркета и др.

При насрещната проверка на собственика на складовата база - Ф. АД, обективирана в протокол № 22221017149071-141-001/20.10.2017 г., са получени обяснения, че договорите за наем на хладилни площи с процесните доставчици са били иззети от полицията с протокол от 15.01.2014 г. и дружеството няма обективна възможност да

ги представи. Ветеринарните сертификати и документите за произхода на стоките, придружаващи всяка складирана пратка не се съхраняват, тъй като е обяснено, че е изтекъл повече от едногодишен срок от датата на всяка доставка. Протоколите за извършени ветеринарномедицински проверки по чл. 80 от Закона за ветеринарномедицинската дейност (З.) не се съхраняват, поради това, че дружеството е било задължено да запази документална следа най-малко 6 месеца, съгласно чл. 84, т. 3 от З.. Протоколите за получени пратки съгласно чл. 74, т. 1 от З. също не се съхраняват от Ф. АД поради изтичане на едногодишния срок за това съгласно закона. Представени са платежни документи, свидетелство за регистрация на ФУ, удостоверения рег. № 20557 и рег. № 41593, издадени от МЗХ и БАБХ за склад за търговия на едро с храни преупаковане (тържище) и удостоверения за вписване в списъка на наемателите – търговци на храни за Т. М. ЕКСПОРТ Е. от 04.07.2013 г., за Т. М. Т. Е. от 04.07.2013 г. и за Н. М. Е. от 24.10.2013 г. Представителят на Ф. АД е заявил, че дружеството е имало кратки търговски отношения с тримата процесни доставчика, които са били прекратени, считано от 01.09.2013 г. за първия, след 01.10.2013 г. с втория и след 01.02.2014 г. с третия от посочените доставчици, като причините за това и допълнителна информация не е посочена.

С цел изясняване на фактичката обстановка, органите по приходите са изпратили искане за съдействие от „Областна дирекция по безопасност на храните – С. град“. В отговора с вх. № 24-10-1826/21.09.2017 г. се посочва, че удостоверенията за вписване в списъка на наемателите – търговци на храни в различни складови бази са издадени през 2014 г. за Т. М. ЕКСПОРТ Е. и Т. М. Т. Е., а за Н. М. Е. - през 2013 г.

След преглед на събраните доказателства, органите по приходите са констатирани редица несъответствия, които според тях водят до извод за липса на доставки по смисъла на чл. 6 от ЗДДС с получател П. Е.. По отношение произхода на процесните хранителни стоки от английското дружество G. AG, сравнението на декларираните В. във V. системата показва, че П. Е. декларира по-големи стойности и количества на придобиване, отколкото фигурират в системата. Не са налице доказателства за наличие на отношения между доставчиците в случая и чуждестранните контрагенти G. AG и A. SA, от които са закупени стоките. Наличието на складова обезпеченост при преките доставчици е отречено след съпоставка на представените от страна на Ф. АД удостоверения за вписване в списъка на наемателите-търговци на храни и получения официален отговор от ОДБХ С.. Данните показват, че Т. М. ЕКСПОРТ Е. и Т. М. Т. Е. фигурират в списъка от 2014 г., а за периода от 01.07.2013 г. до 31.08.2013 г. нямат издадени удостоверения. В тази насока органите по приходите са отчели и липсата или недостатъчната кадрова и материална обезпеченост на доставчиците. Предвид спецификата на процесните хранителни стоки се изискват редица специфични документи съгласно нормативната уредба, които дружествата е следвало да представят с цел доказване на доставките. Не се твърди същите или част от тях да са иззети от органите на ГДНП, а само че са изтекли минималните срокове за съхранение, съгласно З.. Органите по приходите констатират, че липсват данни относно конкретните места на извършване на товаро-разтоварните дейности и надлежно съставени приемо-предавателни протоколи за доставките. Стоките по международните товарителници са доставени от различни европейски държави, но при проверките на транспортните дружества не са събрани достатъчно данни с цел проследяване на тяхното движение. Представените справки за стоков поток обхващат единствено покупката и продажбата на три случайни артикула от всеки доставчик и

същите не могат да бъдат доизяснени предвид липсата на подробна аналитичност на воденото счетоводство. Единствено издадените фактури и договорите с доставчиците не могат да бъдат приети като сигурно доказателство за реално изпълнение. Издадените ревизионни актове на преките доставчици са отчетени в подкрепа на направените изводи.

На база установените факти в хода на ревизията е формиран крайният извод на органите по приходите, че издадените фактури от Т. М. ЕКСПОРТ Е., Т. М. Т. Е. и Н. М. Е. с предмет различни видове хранителни продукти – месо, колбаси, зехтин, не документират реално осъществена доставка на стоки по смисъла на чл. 6, ал. 1 от ЗДДС, поради което е отказано право на данъчен кредит на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и ал. 2 и чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС за ревизираните данъчни периоди на П. Е. по процесните фактури в общ размер на 1 131 105,35 лв.

За да потвърди РА в оспорената част, горестоящият административен орган е приел в решение № 503/13.04.2018 г., че при ревизията не са събрани достатъчно и непротиворечиви доказателства, които да удостоверяват, че доставчиците са разполагали с процесните количества и видове стоки и са ги предали фактически на жалбоподателя. Спецификата на доставяните стоки – храни от животински произход, предназначени за човешка консумация е обвързана от строги нормативни изисквания и контрол на производството, съхранението и търговията. Липсата на всякакви документи в тази връзка при ревизираното лице, доставчиците и складодържателя е нелогично и не отговаря на изискванията на З.. Съгласно разпоредбите на Закона за счетоводството, лицата са длъжни да съхраняват косвени доказателства, свързани с доставката поне 5 г. след извършването ѝ. В потвърдителното решение са обсъдени клаузите на представените договори с доставчиците като съдържанието им е прието за еднотипно. В договорите са предвидени съпътстващи документи (заявки за изписване на стоково-материални ценности, складови разписки и др), каквито не са били представени в хода на двете ревизионни производства на П. Е.. Не е доказано доставчиците да са разполагали със съответните обеми и видове стоки. По-големите стойности на придобиване от британския доставчик G. AG, отколкото са декларирани от последния продажби, свидетелстват за допуснати нередности и разколебават тезата на жалбоподателя. Прието е, че фактическата обстановка е изяснена в цялост при повторното провеждане на ревизията на П. Е. за процесните данъчни периоди и органите по приходите са положили необходимите усилия да изследват обективно, и в цялост обстоятелствата във връзка с осъществяването на доставките, като ревизиращият екип правилно е отчетел данните за материалната и складовата обезпеченост на Т. М. ЕКСПОРТ Е., Т. М. Т. Е. и Н. М. Е., съотнесена е информацията към отговора от ОДБХ С. и резултатите от приключилите ревизии на трите дружества. Обоснован е извод за липса на реално осъществени облагаеми с ДДС доставки, което е основна предпоставка, съгласно практиката на Съда на ЕС и националните съдебни юрисдикции, която е необходимо да бъде установена по категоричен начин, за да бъде признато право на данъчен кредит.

В хода на съдебното производство по дело 5275/2018 г. на АССГ са допуснати и приети две експертни заключения на съдебно-счетоводна експертиза (ССЕ)

- основно и допълнително заключение, издадени са съдебни удостоверение по искане на процесуалния представител на жалбоподателя за достъп до материалите при Главна дирекция „Национална полиция“, касаеща П. Е., както и за изискване на данни за подадени уведомления по чл. 62 от КТ от страна на ТД на НАП, представени са документи от процесуалния представител на жалбоподателя във връзка с организацията на процесните доставки, които не са били депозирани при ревизията. Последните са обсъдени в съвкупност с останалия доказателствен материал по делото.

При изготвяне на основното заключение по ССЕ, вещото лице е извършило преглед на документите по делото, изпратените по електронен път от процесуалния представител на жалбоподателя документи: дневници за покупки и продажби на П. Е. за процесните периоди, справка за стоков поток, оборотни ведомости и аналитични регистри на счетоводни сметки от група 70 „Приходи от продажби“, с/ка 304 „Стоки“, с/ка 503 „Разплащателна“ за доставчиците Т. М. ЕКСПОРТ Е., Т. М. Т. Е. и Н. М. Е., както и е извършен преглед на документите, налични в Главна дирекция „Национална полиция“ – договори за доставка, фактури в оригинал, банкови извлечения и др. В отговора по първи въпрос вещото лице посочва, че спорните фактури са отразени в счетоводството на [фирма], при спазване на изискванията за начисляване на ДДС за покупките. Процесните доставчици са начислили вземане от клиента, начислен е ДДС за продажбите. Представената счетоводна отчетност чрез процесуалния представител на жалбоподателя е недостатъчна, за да бъде направен извод относно отразяване на изписването на стоките в счетоводствата на доставчиците. Според оборотните ведомости на П. Е., задълженията по фактурите с издател Т. М. ЕКСПОРТ Е. и Т. М. Т. Е. са платени изцяло, а неплатените задължения към Н. М. Е. възлизат на 1 119 819,88 лв. Данните от счетоводните сметки на доставчиците се различават от последните като според тях при Т. М. ЕКСПОРТ Е. остават неплатени 117 412,45 лв., а в счетоводството на Т. М. Т. Е. – 268 188,70 лв. В счетоводните регистри на П. Е. са отразени плащания към Н. М. Е. с 490 958,69 лв., в повече от представените по разплащателната сметка на доставчика и жалбоподателят не е представил по делото съответните банкови извлечения. В отговор на въпрос 2 от ССЕ, вещото лице посочва, че използваните за изготвяне на експертизата извлечения от счетоводствата на доставчиците са непълни (не са представени оборотни ведомости, главни книги и обобщените счетоводни регистри) и не позволяват да се направят изводи. Годишните финансови отчети на доставчиците за 2013 г. не са публикувани в Търговския регистър при Агенция по вписванията. Крайното заключение на вещото лице е, че счетоводството на жалбоподателя е водено редовно, но не всички процесни фактури са придружени от стокови разписки (въпрос 8 и справка-приложение № 1 към експертизата). Жалбоподателят П. Е. е отчел разходи за външни услуги, материали, заплати, осигуровки, данъци и други разходи, но не е представил детайлна разбивка и доказателства за извършени разходи във връзка с процесните доставки, видно от отговора на въпрос 8. При приемане на заключението в с.з. на 05.03.2020 г. вещото лице потвърждава, че наличните документи не са достатъчни, за да се направи заключение за счетоводно начисляване на ДДС от доставчиците, при

спазване на формалното условие за отразяване на фактурите в дневниците за продажби от тяхна страна.

По делото, в съдебно заседание на 27.10.2021 г. е прието допълнително заключение по ССЕ, без възражения от страните. В първия отговор от експертизата се посочва, че с цел изготвянето му са изследвани допълнително два класъора с протоколи за приета стока в Централния склад на Ф. АД и търговски документи. По отношение на протоколите се констатира, че са посочени множество данни, но не са поставени подписи, някои от протоколите съдържат щемпел и отделни количества по партидни номера като данните са разпечатани от програма. По отношение на търговските документи се посочват данни за стоките и изпращача, подпис и печат на изпращача и данни за получателя. При проследяване и сравняване на данните относно процесните доставки (справка-приложение № 1 към доп. ССЕ), вещото лице установява количествена съпоставимост. Разликата в наименованието и количествата на продуктите, изписани по протоколите и тези в процесните фактури произтича от извършеното препакетиране по сключен договор с Ф. АД. Вещото лице констатира, че протоколите за приета стока са недостатъчно прецизно изготвени, тъй като в голяма част датите са зачертани и променени ръкописно, а за „приел“ и „предал“ липсват имена и подписи. Представеният електронен регистър на П. Е. съдържа необходимата информация, която според вещото лице служи за проследяване на всяка доставка по данните от протоколите.

При така установеното от фактическа страна, настоящият съдебен състав намира следното от правна страна:

От приобщените доказателства по делото, включително данните от технически носител на информация, се установява, че ЗВР, заповедите за изменение на ЗВР, ревизионният доклад и процесният ревизионен акт са подписани с валидни електронни подписи от надлежно снабдените с правомощия за това органи по приходите. Ревизионните доклад и акта са съставени в предвидената писмена форма съгласно чл. 117, ал. 2 и чл. 120, ал. 1 от ДОПК и съдържат необходимите законови реквизити. Ревизионният акт е валиден административен акт, като издаден от материално и териториално компетентен административен орган. Действията на органите по приходите в хода на ревизията не обуславят извод за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, водещи до отмяна на акта. Не е спорно между страните по делото, че П. Е. и дружествата Т. М. ЕКСПОРТ Е., Т. М. Т. Е. и Н. М. Е. са регистрирани по ЗДДС през ревизираните периоди, от страна на последните са издадени данъчни документи - фактури, в които данъкът е посочен на отделен ред - за доставки на хранителни стоки (шунка, салами, прошуто, варено говеждо, бекон, сух шпек, рулца от раци, зехтин и др.), по които ревизираното лице се явява получател. Липсва спор и по отношение на факта, че всички посочени дружества са отразили процесните фактури в отчетните си регистри по чл. 124, ал. 1 от ЗДДС подаваните СД към НАП.

Спорът в настоящото производство се концентрира относно реалното изпълнение на доставките, т.е. обективизирането им като проявени юридически факти, така както се твърди от ревизираното лице, и по-конкретно дали

процесните доставки са изпълнени именно от издателите на фактурите. Оплакванията на жалбоподателя в тази връзка се свеждат до погрешна преценка от органите по приходите на събраните доказателства с оглед извода за настъпването на съответните юридически факти, установяващи изпълнението на облигационните отношения, които са поети с двата договора от 01.07.2013 г. с Т. М. ЕКСПОРТ Е. и Т. М. Т. Е., респективно в договора 01.10.2013 г. с Н. М. Е.. В тази връзка са и доводите за неправилно приложение на материалния закон при издаване на обжалвания РА.

Съгласно разпоредбата на чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС данъчен кредит е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон за получени от него стоки или услуги по облагаема доставка, а според чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, правото да приспадне е налице по отношение на данъка за стоките или услугите, които доставчикът - регистрирано по този закон лице, му е доставил или предстои да му достави и стоките и услугите се използват за целите на извършваните от регистрираното лице облагаеми доставки. Законните условия и ограниченията, т.е. необходимите положителни и отрицателни предпоставки, които се изискват с цел да бъде упражнено по надлежен ред правото на данъчен кредит, са дадени в чл. 70-71 от ЗДДС. Наличието на реално осъществена доставка по смисъла на чл. 69 от ЗДДС е предвидено като изискване за възникване на право на данъчен кредит, а не само документално оформяне на стопанските операции. Следователно, правото на приспадане на данъчен кредит възниква по чл. 69 и чл. 71 от ЗДДС, само когато облагаемата с ДДС доставка, по която това право се претендира е реално извършена, сделката се отнася до независимата икономическа дейност на субекта и същият притежава данъчен документ, съставен в съответствие с изискванията на чл. 114 и 115 от ЗДДС, в който данъкът е посочен на отделен ред.

В посочения смисъл е и практиката на Съда на ЕС, а именно правото на данъчен кредит на получателя по данъчна фактура не следва да бъде признато само поради това, че ДДС е посочен във фактурата. Така в диспозитива на решението по дело C-342/87 (G. H. BV and S. van F.) Съдът приема, че упражняването на правото на приспадане, предвидено в Шестата директива, не включва данъка, който се дължи, само защото е вписан във фактура; упражняването на това право се ограничава само до действително дължимите данъци, т.е. тези, отговарящи на облагаема сделка, или платени, доколкото са дължими (т. 13). В т. 17 на същото решение се посочва, че, ако всеки фактуриран данък можеше да се приспада, дори, когато не отговаря на действително дължим данък, то данъчната измама би била по-лесна.

В редица последващи решения на СЕС се отбелязва изрично (напр. решение от 06.12.2012 г. по дело C-285/11 ([фирма], E.:EU:C:2012:774), че за да се установи наличието на правото на приспадане на основание доставките на стоки, е необходимо да се провери, дали последните са били реално осъществени и дали съответните стоки са били използвани за извършването на облагаеми сделки – т. 31; запитващата юрисдикция е задължена в съответствие с правилата за доказване, установени в националното право, да извърши глобална преценка на всички елементи и фактически обстоятелства по това дело, за да определи, дали може да упражни право на приспадане на

основание на споменатите доставки на стоки (така и т. 53 от решенето по дело C- 273/11, M.-G., сборник, стр. I- 10853); единствено и само в случаите, в които при тази преценка се установи, че доставките са реално осъществени и в последствие същите за използвани за целите на извършвани от самото данъчно задължено лице облагаеми доставки, по принцип правото на приспадане не би могло да му бъде отказано – т. 33 от дело C-285/11. Тоест Съдът на ЕС е категоричен, че за признаване на правото на приспадане на данъчен кредит следва да е доказано осъществяването на фактурираната доставка.

Всяка страна е длъжна да установи фактите, на които основава своите искания или възражения, съгласно общото правило на чл. 154, ал. 1 от ГПК във вр. с § 2 от ДР на ДОПК и чл. 144 от АПК. Следователно лицето, което претендира право на данъчен кредит, трябва да докаже по пътя на главно и пълно доказване, че са налице законоустановените предпоставки по чл. 68 и чл. 69 от ЗДДС за неговото надлежно възникване. Лицето, което иска да приспадне ДДС, следва да докаже, че отговаря на предвидените условия за това – така и т. 37 от решение на СЕС от 18.07.2013 г. по дело № C-78/12 ([фирма], E.:EU:C:2013:486).

От изложеното е видно, че наличието на издадени данъчни фактури и коректното им отразяване в счетоводството на ревизираното лице не са достатъчни, за да обосноват реалност на доставките, а преимущество следва да се даде на изводите от съвкупната преценка на всички факти и обстоятелства по делото. В тежест на жалбоподателя е да установи по несъмнен начин реалността на всяка една от процесните доставки, и то по начина, по който същите са обективирани в спорните първични данъчни документи, като предпоставка по чл. 68, ал. 1 т. 1 от ЗДДС за възникване право на данъчен кредит.

От друга страна не следва да се забравя, че не е съвместимо с режима на правото на приспадане по Директива 2006/112 да се санкционира с отказ да се признае това право данъчнозадължено лице, което не е знаело и не е могло да знае, че съответната сделка е част от извършена от доставчика данъчна измама или че друга сделка по веригата от доставки преди и след извършената от данъчнозадълженото лице е свързана с измама с ДДС – т. 41 от цитираното по-горе решение по дело № C-78/12. Следователно, преценката на стопанската операция следва да се извърши обективно и в рамките на разумните логически граници, които да не оставят съмнения за действителното изпълнение, знанието или предположението за знание у получателя за допуснати нарушения или данъчна измама във връзка с доставката. При липсата на доказателства за прехвърляне на правото на разпореждане върху стоките от преките доставчици на ревизираното лице, неоснователни са доводите за противоречие на обжалвания съдебен акт с решенията на СЕС. В случая данъчният кредит не е отказан поради действия на доставчиците, които не следва да се вменяват в тежест на получателя по доставката, а е отказан поради недоказване на фактите, които пораждат данъчно събитие.

Съдът намира, че представените по делото първични и вторични търговски и

счетоводни документи, не установяват реалността на процесните доставки, респективно предаването на стоките от доставчиците Т. М. ЕКСПОРТ Е., Т. М. Т. Е. и Н. М. Е. на ревизираното лице. Следва да се отбележи, че за нито една от доставките не се установяват преки доказателства за предаването на процесните количества хранителни стоки.

Надлежното осъществяване на търговска дейност позволява документите за предаването на стоките, ако действително такива са съществували, да бъдат представени своевременно при поискване от органите по приходите от жалбоподателя или неговите доставчици. В хода на съдебното производство са представени за първи път в тази насока „протоколи за приета стока“. При преглед на протоколите се установява индивидуализираща информация относно доставките по процесните фактури – име на доставчик, артикулен номер и наименование на продукт, ветеринарен номер, брой, количество, разтоварено количество, срок на годност и партида, полета за приел и предал стоките, но същите не носят подписи и/или печати на представители на дружествата. Липсата на надлежно поставени подписи е видна и се потвърждава от констатацията на вещото лице по отговора на въпрос № 1 от допълнителната ССЕ по делото. Съпоставката на протоколите с останалите факти и доказателства по делото не позволява същите да бъдат приети като сигурен източник за изпълнението на доставките.

Съгласно чл. 180 от ГПК, частните документи, подписани от лицата, които са ги издали, съставляват доказателство, че изявленията, които се съдържат в тях, са направени от тези лица. Представените протоколи безспорно могат да имат значение с оглед спора по делото, но по своето естество и форма същите не представляват дори частни документи, на които законът придава посочената задължителна сила. Доказателствената сила на документа, в който има зачерквания, изтривания, добавки между редовете и други външни недостатъци се преценява от съда с оглед на всички обстоятелства по делото – арг. от чл. 178, ал. 2, изр. 1 от ГПК.

Жалбоподателят неправилно обвързва данните от поставените печати „краен контрол“ с номера 90, 95, 96 и 97 върху протоколите със служителите на Ф. АД, собственик на склада в [населено място], ул. „Л. № 123. Според развитата теза, представените към отговорите от Ф. АД от 27.04.2022 г. и от 07.06.2022 г. по делото заповед № 2/03.01.2013 г. и информация за служителите за периода от 01.06.2013 г. до 31.12.2013 г. са в съответствие с инструкцията за обратна връзка и проследимост на Ф. АД. Видно и от името на самия вътрешен документ, същият служи за „обратна връзка и проследимост“ при складодържателя, но не удостоверява предаването на стоките от Т. М. ЕКСПОРТ Е., Т. М. Т. Е. и Н. М. Е. доколкото същите би следвало да извършват самостоятелна и независима стопанска дейност.

Изводите на органите по приходите за липса на убедителни доказателства за осъществяване на процесните доставки, включително за фактическото предаване на стоките, са правилни и обосновани. В тази връзка освен опитите на ревизиращия екип да събере относимите документи от жалбоподателя П. Е. и доставчиците, следва да бъдат посочени и извършените насрещни проверки на складодържателя Ф. АД, транспортните дружества Д. Г. Е., С. Е., К. 2008 О., А. К. 1 О., Е. Е., Г. Т. Т. О., Ц. 2009 О., полученият отговор от ОДБХ

С. относно липсата на вписване в списъка на наемателите – търговци на храни за Т. М. ЕКСПОРТ Е. и Т. М. Т. Е. през процесните данъчни периоди на 2013 г. Липсата на допълнителни съпътстващи документи относно доставянето и приемането се установява при проверката на органите по приходите на иззетите материали от ГД „Национална полиция“ при предходната ревизия, както и от посещението на вещото лице в хода на съдебното производство с ГДНП с цел анализ на доказателствата по преписката, отразен в основното заключение на ССЕ. При него експертизата не е установила различни от описаните в ревизионния акт и доклада документи.

В разглеждания случай от значение е и спецификата на основна част от доставяните стоки – храни от животински произход, предназначени за човешка консумация, която е обвързана от строги изисквания за проследимост и контрол. Представените в хода на съдебното производство търговски документи за произход на процесните стоки носят информация за производителя - G. AG, характеристиките на стоките – срок на годност, опаковка, количество и др., като в тях са посочени за получатели Т. М. ЕКСПОРТ Е., Т. М. Т. Е. и Н. М. Е., но не спомагат по никакъв начин за установяване надлежното прехвърляне на собствеността на вещи, определени по своя род, съгласно чл. 24, изр. 2 от ЗЗД – между ревизираното лице и всеки от доставчиците. Също така, в отговора на въпрос 2 от допълнителното заключение по ССЕ, вещото лице дава отговор, че освен търговски документ, при търговия със стоки от чужбина се изисква доставчикът да разполага с приходни стокоски разписки, констативен протокол на районната ветеринарно-медицинска служба, разходни стокоски разписки, нареждане за предаване и приемо-предавателни протоколи. При ревизията на П. Е. са изискани документи не само от задълженото лице и неговите доставчици, но и от складодържателя Ф. АД, който също би следвало да разполага с екземпляри от определените документите. По-голямата част от изисканите конкретни документи не са представени и в хода на съдебното производство и не се откриват в материалите при ГР „Национална полиция“. Независимо че са изтекли нормативно определените срокове за съхранение на ветеринарните сертификати, протоколите за извършени ветеринарномедицински проверки и протоколите за получени пратки съгласно З. (регламентиращ минималните срокове за съхранение), последното обстоятелство буди сериозни съмнения относно механизма на осъществяване на стопанска дейност въобще. Съгласно чл. 42, ал. 1 от ЗСч. (отм. с § 6 от ПРЗ на ЗСч. ДВ, бр. 95 от 2015 г.) документите за данъчен контрол следва да се съхраняват поне 5 г. след изтичане на давностния срок за погасяване на публичното задължение, което удостоверяват тези документи. Дори доставчиците и складодържателя да не съхраняват копия от документите, това не би следвало да пречат ревизираното лице да организира и води търговска и счетоводна отчетност, която създава сигурност за гражданския и стопанския оборот.

Настоящата съдебна инстанция счита също така, че резултатите от проверките на органите по приходите на транспортните дружества са релевантни относно реалността на процесните доставки. При предходната

ревизия на П. Е. горестоящият административен орган е отменил с решение № 573/18.04.2017 г. издаденият ревизионен акт за същите данъчни периоди, поради неизясняване на обстоятелствата около транспорта на стоките от Д. Г. Е., С. Е., К. 2008 О., А. К. 1 О., Е. Е., Г. Т. Т. О., Ц. 2009 О..

В хода на процесното ревизионно производство, приключило с издаване на РА № Р-22002217002849-091-001/08.01.2018 г., са изпратени отделни искания за представяне на документи до транспортните дружества. Видно от констатациите на стр. 33-37 от РД (неразделна част от РА), при извършените проверки всички дружества потвърждават, че не поддържат търговски отношения със сочените за действителни доставчици Т. М. ЕКСПОРТ Е., Т. М. Т. Е. и Н. М. Е. и дружествата не са им познати. Всички транспортни дружества, обаче потвърждават търговските отношения и издаването на фактури за транспортни услуги към П. Е. и заплащането на услугите от негова страна, за което по делото са приложени доказателства. Констатациите по т. 8 от раздел IV „Констативно-съобразителна част“ на основната ССЕ също потвърждават данните.

Видно от получените данни от ОДБХ – С., Т. М. ЕКСПОРТ Е. и Т. М. Т. Е. не са вписани в списъка на наемателите – търговци на храни в различни складови бази през 2013 г., а едва през 2014 г. (независимо от представените удостоверения от Ф. АД). Липсва и съответна на нуждите кадрова обезпеченост при доставчиците, декларирани са по-големи стойности и количества на придобиване от П. Е. в сравнение с данните от декларираните данни във V. системата за продажбите на G. AG. Не е установено по делото и мястото, където доставчиците извършват дейността си и съответно къде е локализиран кадровия ресурс на Т. М. ЕКСПОРТ Е. (6 лица на длъжност „работник в строителството“) и на Н. М. Е. (готвач, сервитьори и др.).

Във връзка с установяване на обстоятелството относно наличие или липса на доставка следва да се има предвид приложението на счетоводния принцип за съпоставимост между приходи и разходи, съгласно чл. 4, ал. 1, т. 4 ЗСч. (отм., действащ за ревизирания период). По силата на посочената разпоредба разходите, извършени във връзка с определена сделка или дейност се отразяват във финансовия резултат за периода, през който предприятието черпи изгода от тях, а приходите се отразяват за периода, през който са отчетени разходите за тяхното получаване. Следователно, когато се анализират отделните доставки, следва да се извърши проверка относно обстоятелството, дали получателят и/или доставчикът са осчетоводили приход във връзка с реализираната доставка, както и дали е осчетоводен насрещен разход, който да бъде съпоставим на прихода и в какво се изразява (материали, разходи за труд и т. н.). Само по данни от счетоводни справки, представени от ревизираното лице и без преглед от ССЕ на счетоводствата на жалбоподателя и доставчиците, тези обстоятелства не могат да се приемат за безспорно установени. Независимо от изводите на вещото лице за редовно водено счетоводство, същото констатира че не са налични банкови извлечения за плащанията по всички процесни доставки при П. Е. (въпрос 2 от основната ССЕ). В тази насока не са представени и подробни данни за разходите при ревизираното лице, свързани процесните доставки (въпрос 8 от основната ССЕ). Обстоятелството, че разплащанията по процесните доставки

са по банков път, съгласно приложенияте по делото непълни банкови извлечения, както и счетоводни регистри на сметка 503 „Разплащателна сметка“, по никакъв начин не оборва констатациите в РА за липса на реалност на доставки на стоки от процесните трима доставчика. Извършеното плащане, само по себе си не доказва реалност на доставките, а може да бъде само индиция за такава, но с оглед останалите доказателства по делото, извод в тази насока не може да се направи.

Нито един от тримата процесни доставчика не е представил доказателства за редовно заведена счетоводна отчетност. Освен липса на подадени годишни финансови отчети в Търговския регистър, основното заключение на приетата счетоводна експертиза по делото констатира липса на оборотни ведомости и аналитична информация, свързана с изписване на процесните стоки и разминаване в данните за заплащане между счетоводствата на жалбоподателя и М. ЕКСПОРТ Е., Т. М. Т. Е. и Н. М. Е..

Наличието само на договор, респ. на фактура, не може да породи правомерно упражняване право на данъчен кредит за получателя по доставките, ако той не установи, че издадените му фактури обективират реално осъществени доставки на стоки. За установяване на реалното изпълнение, задължение на получателя е, за да може да упражни правомерно правото на приспадане на ДДС като данъчен кредит, да притежава доказателства за изпълнение на доставките. В този смисъл не може да се приеме, че получателят е поставен в неравностойно положение и предоставените от негова страна документи са били анализирани неправилно от ревизиращия екип. Този, който черпи права от доставката, а в случая това е получателят на стоките, следва да докаже наличието на всички положителни предпоставки на закона, за да извърши законосъобразно приспадане на ДДС - чл. 6, ал. 1 във вр. с чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 ЗДДС.

На следващо място според доводите на жалбоподателя, действителното извършване на доставките се установява чрез изследването на последващата реализация на стоката, за което в хода на ревизията са представени справки на произволно избрани артикули. Следва да се отбележи, че установяване на последващата реализация на стоките е надежден критерий, само ако без съмнение може да се обвърже с доставките по придобиването. В този смисъл, от отговора на последния поставен към основната експертиза в жалбата въпрос – „Да се установи каква част от процесните стоки са продадени, как са реализирани каква част от тях са налични при жалбоподателя?“ става ясно, че към 01.06.2013 г. не са налични активи по група 30 „Доставки/Готова продукция/Материали/Стоки“, до края на 2013 г. са закупени стоки на стойност 15 139 825,86 лв., а са продадени на стойност 12 280 687,29 лв., в резултат на което към 31.12.2013 г. са налични активи, сред които и процесни стоки за 2 859 139,57 лв. От тези данни не става ясно дали търговецът изобщо е придобил/разполагал с процесни стоки, нито дали ги е придобил от конкретните доставчици. Относно последващата реализация на стоките органите по приходите са обсъдили представената от П. Е. информация и правилно са приели, че данните са непълни и недостатъчни за изясняване на спорния въпрос относно реалността на доставките. Реализацията на стоките следва да се разглеждат като индиция за прехвърляне на собствеността от

ревизираното лице на трети лица, а не за придобиване на хранителните стоки именно от преките доставчици М. ЕКСПОРТ Е., Т. М. Т. Е. и Н. М. Е.. Допълнителен аргумент е обстоятелството, че не са налице дългосрочна данни за търговска репутация и обороти при П. Е., а извършването на процесните стопански операции продължава за период от няколко месеца. Представителят на Ф. АД изрично е дал обяснения, че дружеството е имало краткосрочни отношения с тримата процесни доставчика, които са били прекратени, считано от 01.09.2013 г. за първия, след 01.10.2013 г. с втория и след 01.02.2014 г. с третия.

В обобщение относно обсъдените по-горе доставки на стоки, за които не се установява реално изпълнение, следва да се посочи, че същите са документално оформени в счетоводството, не пораждат права за данъчно задълженото лице, както по отношение на косвени, така и по отношение на преките данъци. Счетоводните операции, които търговците отразяват в първичните си и вторични регистри, следва да отразяват вярно и икономическата същност на осъществяваните от тях действия. Счетоводството трябва да отразява действителността, а не привидното ѝ представяне във формални актове. Законът при всички случаи, изисква преди всичко, доказателства за реалност на доставката, по начина, по който същата е обективизирана в съставените първични счетоводни документи, а след това и за правилното ѝ счетоводно отразяване.

Относно начислен ДДС в размер на 3093,96 лв. по 4 фактури за ВОД към румънския контрагент S. A. TOP S.R.L през периода от 25.06.2013 г. до 09.07.2013 г. по РА, както бе посочено, жалбоподателят не излага аргументи в жалбата.

Във връзка с декларирания ВОД за Румъния към S. A. TOP S.R.L., с ИПДПОЗЛ с № Р-2200221717002849-040-001/11.07.2017 г. от ревизираното дружество са изискани всички документи, относно документирането на ВОД, като такива не са представени. При извършена справка в ППVIЕС е установено, че румънското дружество е deregистрирано по ЗДДС, считано от 01.02.2013 г. до 18.07.2013 г. и не притежава валиден идентификационен номер. Прието е, че липсата на валиден номер на получателя, издаден от друга държава членка при ВОД по чл.7, ал.1 от ЗДДС, води до третирането на доставката като такава с място на изпълнение на територията на страната и за облагането им е приложима ставката от 20% съгласно чл. 66, ал.1 от ЗДДС. С оглед на това, на П. Е. е определено задължение в общ размер на 3 083,96 лв., дължим ДДС по фактурите, издадени на S. A. TOP S.R.L.

Съгласно чл. 7 от ЗДДС вътреобщностна доставка е доставката на стоки, транспортирани от или за сметка на доставчика – регистрирано по ЗДДС лице или на получателя от територията на страната до територията на друга държава членка, когато получателят е данъчно задължено лице или данъчно незадължено юридическо лице, е регистрирано за целите на ЗДДС в друга държава членка. Следователно, за да приеме наличие на ВОД е необходимо: доставчикът да е регистрирано лице по ЗДДС, получателят да е регистрирано по ЗДДС лице в друга държава членка, стоките задължително да се транспортират или превозват до другата държава членка и доставката да е възмездна. За доказване на ВОД доставчикът следва да представи

документи, указани подробно в разпоредбата на чл. 45 от Правилника за прилагане на ЗДДС. Такива са били изискани от П. Е., но са били представени и това обстоятелство не се оспорва. В настоящото производство също не са представени изискуемите документи за доказване на ВОД.

С оглед на изложеното съдът приема за законосъобразно определеното с РА задължение в общ размер на 3093,96 лв. по 4 фактури за ВОД към S. A. TOP S.R.L.

По изложените съображения съдът счита, че правилно и законосъобразно с оспорения РА е отказано правото на данъчен кредит в размер на 318 159,56 лв. по 27 фактури, издадени от Т. М. ЕКСПОРТ Е. за данъчни периоди м. 07, м. 08 и м. 09.2013 г.; в размер на 207 745,48 лв. по 22 фактури, издадени от Т. М. Т. Е. за данъчни периоди м. 07 и м. 08.2013 г., и в размер на 605 200,31 лв. по 61 фактури, издадени от Н. М. Е. за данъчни периоди м. 10, м. 11 и м. 12.2013 г. При съвкупна преценка на доказателствата и съобразяване на направените констатации, жалбата следва да се отхвърли като неоснователна.

С оглед потвърждаването на задълженията за ДДС, произтичащи от непризнаване правото на приспадане на данъчен кредит по спорните фактури, следва да бъдат потвърдени и задълженията за лихви, които са с акцесорен характер и следват главните задължения.

Съдът намира за неоснователно направеното от страна на процесуалния представител на жалбоподателя възражение за изтекла петгодишна погасителна давност по реда на чл. 171, ал.1 от ДОПК на установените с РА задължения за данък върху добавената стойност за периодите от месец юни 2013 г. до месец декември 2013 г. Съгласно разпоредбата на чл. 171, ал.1 от ДОПК публичните вземания се погасяват с изтичането на петгодишен давностен срок, считано от 01 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение. По смисъла на ЗДДС за първия период, в който са установени задължения за П. Е. м. 06.2013 г. данъкът подлежи на внасяне до 14.07.2013 г., с оглед на което срокът по чл. 171, ал.1 от ДОПК започва да тече на 01.01.2014 г. и изтича на 31.12.2018 г., при условие, че не е налице спиране и прекъсване на давността. Условието за спиране и прекъсване на давностния срок са регламентирани в чл. 172 ДОПК. Съгласно чл. 172, ал.1, т.1 от ДОПК давността спира когато е започнало производство по установяване на публичното вземане – до издаване на акта, но за не повече от една година. Ревизионното производство е започнало с връчването на първоначалната ЗВР на 23.05.2017 г., когато спира да тече срока на погасителна давност, на основание чл. 172, ал.1, т.1 ДОПК. Считано от 01.01.2014 г., когато е започнал да тече срока на погасителната давност, до нейното спиране на 23.05.2017 г. са изтекли 3 години, 5 месеца и 23 дни. По силата на чл. 172, ал.2 от ДОПК давността се прекъсва с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемане на действия по принудително изпълнение. Ако актът за установяване бъде отменен, давността не се смята за прекъсната. Съгласно чл. 172, ал.3 от ДОПК от прекъсването на давността започва да тече нова давност. Това означава, че с прекъсването на давността се заличава с обратно действие изтеклият давностен срок и започва да тече нов петгодишен срок.

Процесният РА № Р-22002217002849-091-001/08.01.2018 г. е издаден на 08.01.2018 г., от когато започва да тече нов срок на погасителна давност относно установените с акта задължения. Този срок, на основание чл. 171, ал.1, т. 4 е спрял да тече с обжалването на акта. Следователно, към настоящия момент давностният срок относно установените с РА задължения за данък върху добавената стойност за периодите от месец юни 2013 г. до месец декември 2013 г. не е изтекъл.

При този изход на делото, претенцията на процесуалния представител на жалбоподателя за присъждане на съдебно-деловдни разноски е неоснователна, а тази на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение се явява основателна. На основание на чл. 161, ал. 1 от ДОПК във вр. с чл. 8, ал. 1, т. 5 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, в полза на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 14 366,32 лв.

По изложените съображения и на основание чл. 160, ал. 1, пр. последно и чл. 161, ал. 1 от ДОПК, Административен съд София – град, Трето отделение, 16 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на П. Е., ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], ет. 3, офис 12, срещу ревизионен акт № Р-22002217002849-091-001/08.01.2018 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП С., потвърден с решение № 503/13.04.2018 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. при ЦУ на НАП, по отношение на установените задължения по ЗДДС в общ размер на 1 131 105,35 лв. – главница и лихви за просрочие в общ размер на 480 999,97 лв., в резултат от отказано право на данъчен кредит по фактури, издадени от Т. М. ЕКСПОРТ Е., Т. М. Т. Е. и Н. М. Е. за данъчни периоди от м. 06.2013 г. до м. 12.2013 г.

ОСЪЖДА П. Е., ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], ет. 3, офис 12, да заплати на Националната агенция за приходите юрисконсултско възнаграждение по делото в размер на 14 366,32 лв. (четирнадесет хиляди триста шестдесет и шест лева и 32 стотинки).

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия: